

کارگران ایران به پشتیبانی طبقاتی شما نیاز فوری دارند!

آن چه که در بهشهر اتفاق می افتد، تصویر دائمی و لحظه به لحظه زندگی سخت طبقه کارگر در سراسر ایران است. کارگران کارخانه چیت سازی بهشهر حدود ۲۷ ماه است که حقوق کار خود را نگرفته اند. خواست دریافت حقوق معوقه، در این تنگنای زندگی نابسامان در متن بحران اقتصادی سرمایه داری، ۲ هزار کارگر این کارخانه را به مبارزه ای بی امان علیه رژیم جمهوری اسلامی کشانده است. مبارزه ای، که هرچند حمایت صمیمانه و از دل و جان ده ها هزار تن از مردم شهر را با خود همراه کرده، اما همچنان با بی توجهی مقامات ذریبط و توطئه های روزافزون آنان برای به پایان رساندن توان این مبارزه مواجه بوده است. اعتصاب غذا آخرین اقدام تاکتونی کارگران چیت سازی بهشهر برای دریافت حقوق معوقه خود است.

جمهوری اسلامی در طی همان یکی دو سال ابتدای حاکمیت خود، به تمامی دستاوردهای مبارزاتی کارگران و توده مردم یورش برد. شوراهای مزد و حقوق بگیران شهر و روستا که به شیوه آزاد و دموکراتیک تشکیل شده بودند را با خشونت درهم کوبید. بسیاری را اخراج، بازداشت و به زندان های طولانی مدت محکوم کرد. تعداد بسیار دیگری را به جوخه های مرگ سپرد. با ایجاد فضای بشدت مختنق، کارگران را از شرکت و دخالت مستقیم و آزاد در سرنوشت خود محروم ساخت. نهادهای پلیسی انجمن های اسلامی و شوراهای کار اسلامی را برای پیشبرد سیاست های ضدکارگری خود و برای از دور خارج کردن تشکل های واقعی کارگران در مراکز کار و بر فراز طبقه کارگر مسلط ساخت. حاکمیت سرمایه و استثمار وحشیانه نیروی کار را با اتکا به قانون کاری، حتی ارتجاعی تر و ضدکارگری تر از قانون کار پیشین، بازسازی نمود و به اجرا گذاشت. کارخانجات بسیاری را به بهانه عدم سوددهی تعطیل نمود، موسسات پیش تری را به بخش خصوصی واگذار کرد، و صدها هزار کارگر را بیکار و میلیون ها خانواده کارگری را در گرداب فقر و فلاکت فرو برد. برای سودآوری بیشتر سرمایه، ابتدا کارگاه های کمتر از پنج نفر و پس از آن کارگاه های کمتر از ده نفر را از شمول همین قانون کار ارتجاعی و ضدکارگری خارج کرد و بی تامینی مفرط را به یک مشخصه اصلی زندگی میلیون ها کارگر تبدیل نمود. اقدامات ضدکارگری جمهوری اسلامی، چنان شرایطی برای سرمایه داران فراهم آورده است که حتی حقوق یک میلیون کارگر، ماه ها و بعضا سال ها نیز پرداخت نشده است.

آن چه که در بهشهر رخ می دهد، تصویر دائمی و لحظه به لحظه زندگی سخت طبقه کارگر در سراسر ایران است. همان ها که بیست و پنج سال پیش، با بستن شیرهای نفت، با سازمان دادن ده ها و صدها اعتراض و اعتصاب کارگری، و با شرکت میلیونی در تظاهرات های توده ای، انقلاب مردم معترض علیه اختناق رژیم سلطنتی و استثمار سرمایه داری را به امید در دست گرفتن سرنوشت زندگی خویش و ایجاد جامعه ای در خور انسان به سرانجام رساندند، تا آن جا در مقابل دریای فریب و امواج سرکوب خونین جمهوری اسلامی به عقب رانده شدند، که اینک برای دریافت حقوق معوقه خود از جان خویش مایه می گذارند: اعتصاب غذا می کنند!

"این چندمین بار است که به محل کارخانه رفته ام، ولی این بار اوضاع رقت انگیزتر از دفعات پیش است. بعضی ها از شدت ضعف بدن هاشان آشکارا می لرزد. بعضی دیگر نای صحبت هم برایشان نمانده است. در همان زمان کوتاه

که سر از زانو برمی‌دارند می‌توانی فریاد خفته درونشان را از چهره رنگ پریده‌شان دریابی... کارگر دیگری در دلدش را می‌گشاید: ۲۷ سال سابقه کار در چیت‌سازی بهشهر دارم. سال‌هاست که کارخانه تعطیل است و حقوق‌مان را پرداخت نکرده‌اند. اکنون فاقد مسکن هستیم و در خانه سازمانی بدون هیچ‌گونه امکانات اولیه رفاهی زندگی می‌کنیم. ۶ سر عائله داریم. یکی از فرزندانم که در سال سوم رشته علوم سیاسی در تهران تحصیل می‌کرد به علت عجز از پرداختن هزینه‌های تحصیلی مجبور به انصراف شده است. از ۲۷ اردیبهشت برای رسیدن به حق و حقوق کامل خود دست به اعتصاب غذا زده‌ام و تا به خواسته‌هایم نرسم، دست از اعتصاب غذا نخواهم کشید. حتی اگر در این راه کشته شوم." (گزارش روزنامه اعتماد، چاپ تهران، ۳ ژوئن ۲۰۰۳)

وضعیت کارگران بهشهر، و وضعیت زندگی همه یا بخش غالب طبقه کارگر در ایران، ناشی از کمبود تولید نیست. چرا که بر اساس آمارهای رسمی خود رژیم اسلامی - حتی در شرایط حاضر و به دنبال ۲۵ سال بحران اقتصادی هم - محصول کار سالیانه طبقه کارگر در ایران یک درآمد سرانه متوسط ۵ تا ۶ هزار دلاری را تضمین می‌کند. و این بدان معنی است که یک خانواده ۵ نفری کارگری، حتی پس از کسر کلیه ارقام مربوط به بازتولید وسایل کار و تولید و...، مستقل از این که کار می‌کند یا نمی‌کند، باید از یک درآمد سالیانه ۲-۳ میلیون تومانی برای امرار معاش روزانه خود برخوردار باشد. ما، امضاء کنندگان این بیانیه، ضمن آن که نسبت به خطرات جانی کارگران اعتصابی هشدار می‌دهیم، در عین حال اعلام می‌کنیم که مبارزات پراکنده کارگران چاره‌گشای قطعی وضعیت نابسامان حاضر نیست. نظام سرمایه‌داری بطور کلی و از جمله رژیم اسلامی سرمایه‌بدون فشار مبارزات سراسری و متحد توده‌های کارگر، به ابتدایی‌ترین خواست کارگران - حتی خواست پرداخت حقوق معوقه چند ساله - هم وقعی نمی‌گذارد. از این گذشته، صرف پرداخت حقوق معوقه بهبود جدی‌ای در زندگی سخت کارگران پدید نخواهد آورد. از همین رو، کارگران ایران، از حقوق ابتدایی اقتصادی، سیاسی و اجتماعی و همچنین تشکل‌های سراسری طبقاتی خود محرومند. و تاکید می‌کنیم که به ثمر رسیدن و تحقق این مطالبات، که فقط به نیروی متحد و هم‌بسته طبقه کارگر ممکن می‌شود، تنها راه بهبود زندگی انسانی طبقه کارگر و کل جامعه می‌باشد.

ایجاد تشکل طبقاتی کارگران، تشکلی که نیروی متشکل کارگر شاغل و بیکار، مرد و زن، کارگر متولد ایران و یا عراق و افغانستان و... که اکنون در بازار کار ایران به کار مزدی اشتغال دارند، را به میدان مبارزه علیه سرمایه‌داری بکشاند. کلیه قوانین ضدکارگری ملغی گردد و حقوق پایه‌ای کارگران، توسط نمایندگان منتخب و حقیقی کارگران تدوین گردد. کارگران بیکار باید بتوانند از صندوق بیکاری و بیمه‌های اجتماعی مکفی و مناسب استفاده کرده و نیازهای ضروری و به حق خود و خانواده‌های خویش را از این طریق تامین نمایند. کار پیمانی که یکی از رایج‌ترین اشکال استخدام کارگر در شرایط امروز ایران است و از طرق مختلف توسط کارفرمایان و رژیم حامی سرمایه‌بدون گرفته می‌شود، باید فوراً ملغی شود. میلیون‌ها کودک، در شرایط فلاکت و بیکاری روزافزون طبقه کارگر و برای کمک به گذران زندگی خانواده‌های خود، به بردگی مزدی در بازارهای کار اشتغال دارند، به زشت‌ترین و خشن‌ترین شکلی مورد استثمار و سوءاستفاده سرمایه‌داران واقع می‌شوند، بنابراین کار کودکان باید فوراً ملغی شود. کارگران سالخورده، برای گذران زندگی حتی در سال‌های پایانی عمر خود نیز مجبور به کار هستند. تامین فوری امکانات یک زندگی مرفه، همراه با کلیه مراقبت‌های لازم رایگان، حق

مفروض و مسلم کارگران سالخورده است. رژیم جمهوری اسلامی یک آپارتاید جنسی زشت و خشن را بر زنان، در محیط کار و در سطح جامعه، تحمیل کرده است. هر گونه تبعیض در محیط کار و جامعه میان زن و مرد باید برچیده شود. زنان کارگر در مقابل کار برابر با مردان کارگر باید از مزد و حقوق برابر برخوردار شوند. اینها از جمله مطالبات فوری کارگران ایران، برای بهبود انسانی شرایط زیست و کار آنان است که با اتکا به اراده آزاد و مستقیم این نیروی هم بسته و مبارزه علیه سرمایه داری متحقق می یابد.

همان طور که پیشتر هم گفتیم، حقوق ماه ها و بعضا سال های بیش از یک میلیون کارگر هنوز به طور کامل پرداخت نگردیده است. سرمایه داران و رژیم جمهوری اسلامی، علیرغم اعتراضات وسیع کارگران، با ابزار فریب و سرکوب از پرداخت حقوق های آنان خودداری می کنند. اما مبارزه متحد و هم بسته کارگران، در اولین گام خود، سرمایه داران و رژیم حامی آنان را به پرداخت آخرین ریال این حقوق های معوقه ناچار خواهند کرد.

زنده باد همبستگی کارگری!

۱۶ ژوئن ۲۰۰۳

اسامی به ترتیب امضا:

آبیرت سهرایان، ابراهیم عزیززاده، پروانه قاسمی، فرهاد بشارت، عزیز ماملی، محمد شمس، یدی شیشوانی، رخشنده بلوری، جابر کلیبی، صدیقه محمدی، محبوبه مشکین، نصرت تیمورزاده، مظفر فلاحی، روناک آشناگر، فرهاد شعبانی، محمد نبوی، محمود قهرمانی، جلال محمدنژاد، سوسن بهار، خلیل ورمزیاری، تراب ثالث، عباس سماکار، رحمان نجات، بهرام رحمانی، هلمت احمدیان، احمد نیک جو، اسماعیل قهرمانی، عبدالله بیگزاده، منوچهر دوستی، پروانه بکاه، مهران احسان جو، حسین بهادر، لیلا قرایی، اردشیر نصرالله بیگی، حسین مقدم، فرهاد رسولی، ناهید نبوی، محمد فتحی (لاله همه)، نعیم قروسی، جلیل امجدی، کمال محمدی، طلا نوری، نوجوان محمدی، فرانچسکو فیردیرمه، ملینا بودر، دلیر محمدی، اوکسان کی کین، محمد رسولی، یادگار محمدی، سونیا بودر، گلباخ کی گین، منیژه مردوخ، حمید رحمان پور، محمد یگانه، گرمه گیبو، احمد سلیمانی، شاهد شریفی، کریم زارعی، رامین حسنی، سعید احمدزاده، حاجی فرد خوشدل، انور مرادی، جاویدان عبدالهی، عثمان طارین، مهدی رستمی، عثمان رحمانی، محی الدین لطف الهی، محمد قادری، رحیم ملکی، جمال نادری، زهرا رحمانی، شهلا امینی، ایران مروتی، ناصر سعیدی، ملک پرخضری، توفیق رحیمی اقدام، منصور صدقی، بسه خالدی، فاتح حنایی، رضا فیض الله بیگی، شهریار قادری، محسن مرادی، جلیل کسروی، ناصر سبحانی، زینب پورحسن، یوسف خلیل پورآذر، ابراهیم الله پدر، میدیا امین زاده، پوران احمدی، فرزین اردلان، هادی علی، زینب محمدزاده، احمد شریفی، عزیز میانی، بهروز ادیبی، محمد گرمای، لیسبت تیگن، مونیکا پترشن، آود گوندرش، حسین حمیدی، حدیقه کیان پور، حلیمه قادری، مینو میرانی، حامد شیخانی، حمید فروتن، اکبر رحیمی، اختر کمانگر، علی محمودی، وریا مرادی، ادیب وطن دوست، صالح کیفی، اردشیر حیدری، بهروز ارژنگ، شاهین جهانی، مهربی حسینی، عثمان محمدی، حامد گرمی، حلیم اسمیانی، ستار فتحی، رحمان احمدی، اسد شیخی، خالد رحیمی، سیامک حاسلی، هلمت پایندی، سلیمان امین زاده، آمین کاکاباوه، گلاویژ حسینی، شمسی خرمی، اسعد سلیمی، فریده رضایی، عباس مسعودی، مسعود عظیمی، جلال جهانی، اقبال خاتمی، آشتی حسینی، امیر کلاه قوچی، آفاق داودی، سارا وظیفه، کبری غریبی، عیسی جمشیدی، ناصر

طاهری، فاروق نقشی، جعفر رسا، محمدرضا شالگونی، یاسمین منظر، علی صادقی، حسن کاک‌وندی، یونس بناب، مجتبی نظری، امیر جواهری، علی دماوندی، داریوش ارجمند، یوسف آبخون، رفعت رنجبران، سیامک جان بخش، حشمت محسنی، محسن اسکندری، حسین شراحی، عزیز میرانی، عباس علی‌پور، علی احمدی، عادل الیاسی، جمال بزرگ‌پور، گوهر معمارزاده، شمس‌الدین امانتی، مریم قادری، محمدباقر شکری، سمیرا حاجی میرزایی، فرشید شکری، علی آبادی، همایون یکتا، نصرالله شادمند، تقی روزبه، محمد حشمت، مرضیه باقری، ارژنگ بامشاد، صمد نوید، محمد رحیمی، پروانه لطانی، باقر ابراهیم‌زاده، پروین ابراهیمی، نادر صمدی، غلام خیابانی، نسیم ابراهیم‌زاده، جعفر ابراهیم‌زاده، مهدی کیا، ناهید ناظمی، شهاب شکوهی، حمید مجاهد، اردشیر مهرداد، سیامک آبادی، شهاب برهان، هاشم کرجی، شکوفه ابراهیم‌زاده، حسین نقی‌پور، خسرو آهنگر، حبیب ریاحی، تقی ریاحی، آرش کمانگر، یاور اعتماد، مینا پویا، کوکب نظری، فرامرز دادور، اردشیر نظری، امیر اصغری‌نیا، ابراهیم آواخ، فیضی (فریبا) ثبات، علی جالونوسه، حمید موسوی آسال، جواد اسکوحی، حسین غبرایی لنگرودی، ایرج حیدری، روبان ماکاریان، احمد نوین، لاله حسین‌پور، خلیفه موسوی، مهرداد صبوری، عباس علیزاده، مجید ملکی، امیر گلشن، سیاوش فرجی، انوشیروان سرحدی، بابک رحیمی، اکبر اقرافی حسن ساحل‌نشین، سعید افشار، احمد اسکندری، مزدک فرهت، فرامرز پویا، شادی مولا، مهرداد درویش‌پور، خالق احمدنژاد، سیامک مویدزاده، حسین عارفی، علی احمدی، منصور رزاقی، نیما نیکولاس، رحیم عابدین‌زاده، هوشنگ سربندری براهویی، یحیی دواندری، علی احمدی، رشید امین‌زاده، عرفان مروت‌جو، سعید آذری، کمال ملک محمد، سروه محمدیان، سفیر تبریزی، حسین جهانی، عیسی رضایی، کاهر پرتویی، علاالدین غلامی، کردستان رفیع‌نیا، هاشم محمدیان، بهمن لرستانی (مراد)، آلا امین‌زاده، شایسته احمدی، شب‌بو یونسی، شایسته حیدری، کیومرث ملک‌محمد، انیسه ملک، صالح کریمی، قادر رحیمی، آزاد کریمی، یونس خلیل‌آقایی، آرمان عظیمی، شهناز محمدی، الهه اسماعیل‌زاده، فردوس اسدی، مجید داراییگی، لنا داراییگی، حسن جلیلی، عبدالله عبدالهی، حسین محمدی، وحید صمدی، حسین بهادر، مراد قوامی، اردوان مومن‌زاده، گلاویژ احمدی‌نیا، ولی چوپانی، صلاح شفیع، علی قادری (بکره)، جلال محمدی، رشید امین‌زاده، فریبرز آرام، صحرا راد، همایون اردلان، داود عزیزی، جمشید کریمی، مرتضی محیط، محمد حسینی، سروه ناصری، یدالله بیگلری، رسول حسن‌پور، عزیزه وطن‌دوست، ساندریا محمدی، ژیان ناصری، گلی قبادی، کاوه حسن‌پور، بیژن آبادی، رئوف پرستار، شفیع حسن‌پور، پروین ارغوانی، جمیله محمودی، علی بزرگ‌پناه، جلال گوبلی، ابراهیم کریم‌پور، فاطمه حسن‌پور، شمسی محمدی، بهروز پرتو، یدی عزیزی، سافین حسن‌پور، علی محمودی، مریم باباخانی، فروغ مسعودی، شورش حسن‌پور، ژینو عثمانی، علی خانی، صدیق جهانی، هیرش حسن‌پور، احمد خورشیدی، ابوالقاسم همتی، رحیم کارگر، ابراهیم ابراهیمی، شاهین کریمی، جواد جمشیدی، گلاویژ رستمی، سعدی احمدی، مجید شمس، شادی احمدی، محسن قبادی، رحیم امینی، اسماعیل آوجی، علی یاراحمدی، هوشمند ضیائی، گیتی میری، خسرو داودی، جواد باراک، فرزانه بلبل‌آبادی، کوروش پندار، مهدی مرادپور، عادل‌الله مرادی، مصطفی پورسنجری، صفار ساعد، شمسی سلیمانی، جلال حسینی، مجید مشیدی، علی ایرانی، ناصر تبریزی، کریم کوبرت، مسعود رئوف، کاوه رضانی، شبنم رضانی، حمید عطایی، فاضل اولادی، علی کبیری، سلیمان کاشانی، رضا افرازی، مسعود فراز، مهران اعظمی، حامد عرب، احمد عزیزپور، رحیم عزیزپور، بهمن سپیدار،

سازمان‌ها و احزاب سیاسی:

کمیته خارج کشور حزب کمونیست ایران

فعالین هسته اقلیت

دفتر نمایندگی کومه له در خارج کشور
سازمان فدائیان کمونیست _ خارج کشور
سازمان کارگران انقلابی ایران (راه کارگر)
حزب رنجبران ایران
اتحاد چپ کارگری ایران
شورای نیروهای چپ و کمونیست _ استکهلم
کمیسیون کارگری سازمان اتحاد فدائیان خلق ایران

نهادهای و کانونها:

انجمن کارگری جمال چراغ ویسی
هسته کمونیستی _ فرانکفورت
رادیو صدای زنان، به زبان کردی _ استکهلم
کانون فرهنگی و پژوهشی بامداد
رادیو جهان امروز _ استکهلم
کمیته حمایت از زنان کرد
رادیو کومه له به زبان کردی _ استکهلم
جمعیت مبارزه برای آزادی زنان ایران
کانون سیاسی _ فرهنگی روشنگر _ هلند
اسپرواگن، ژورنال کارگری _ گوتنبرگ
نشریه سوسیالیست کارگری _ گوتنبرگ
رادیو صدای کومه له _ گوتنبرگ (به زبان های کردی و فارسی)
رادیو صدای زنان
انجمن کردها و جامعه سوئد _ گوتنبرگ
انجمن گلشن
فرهنگ سرای اندیشه _ گوتنبرگ (سوئد)
کمیته همبستگی با مبارزات مردم ایران _ گوتنبرگ
کمیته دفاع از مبارزات مردم ایران _ لندن (انگلستان)
کمیته همبستگی استان اورپرو (سوئد)
کمیته دفاع از زندانیان سیاسی _ لندن (انگلستان)
انجمن ایرانیان سوسیالیست _ لندن (انگلستان)
اتحاد چپ ایرانیان واشنگتن (آمریکا)
فروم بین المللی _ شعبه خاورمیانه (کپنهاک)
شبکه همبستگی کارگران ایران
رادیو صدای نو _ سیدنی (استرالیا)
کانون مستقل سیاسی ایرانیان _ لایپزیک

سایت اینترنتی تریفه

سایت اینترنتی آشتی

* ترجمه انگلیسی این بیانیه نیز ضمیمه است.

توضیح:

رفقا، سازمان‌ها، احزاب، کانون‌ها و سایت‌های اینترنتی حمایت کننده از این مطالبات کارگران ایران، با سپاس از همه شما، این آخرین لیستی است که منتشر می‌شود. اکنون متن انگلیسی این بیانیه را با همکاری و همیاری همه امضاکنندگان بتوانیم به اتحادیه‌های کارگری، نهادهای بین‌المللی، جریان‌ات چپ و کمونیستی، رسانه‌های گروهی کشورهای مختلف ارسال داریم تا از یک‌سو، توجه آن‌ها را به حمایت و پشتیبانی از مبارزات کارگران ایران، جلب کنیم و از سوی دیگر، رژیم سرمایه‌داری و ضدکارگری و ضدانسانی رژیم جمهوری اسلامی را هر چه بیش‌تر افشا سازیم. بیانیه فوق را ۳۶۴ نفر و ۳۷ سازمان، حزب، کانون، رادیو و سایت اینترنتی امضا کرده است.

امیل آدرس: bamdadpress@swipnet.se

تلفن تماس: ۳۳۶ ۷۴ ۷۴ ۷۰ (۰۰۴۶)

آدرس:
Bamdad
Bahram Rahmani
Box 523
101 30 Stokholm,sweden